

РЕШЕНИЕ

№ 5269

гр. София, 10.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 16.01.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Евгения Иванова

**ЧЛЕНОВЕ: Пламен Панайотов
Елеонора Попова**

при участието на секретаря Ива Лещарова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **11849** по описа за **2025** година докладвано от съдия Пламен Панайотов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН). Образувано е по касационна жалба от П. Х. Н., с ЕГН [ЕГН], чрез адв. В. Т. Т.- САК срещу решение 3505 / 29.09.2025 г., постановено по АНД № 9396/ 2025 г. по описа на Софийския районен съд, 3 състав, с което е потвърдено наказателно постановление (НП) № №25-4332-009626 от 12.05.2025г. на Началник Сектор ОПП-СДВР, с което на основание чл. 183, ал. 4, т. 7, пр. 1 ЗДвП на касатора е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 50 /петдесет/ лева за нарушение на чл.137а, ал.1 от ЗДвП.

В касационната жалба се развиват съображения, че решението на СРС е неправилно, необосновано и постановено при съществени нарушения на съдопроизводствените правила. Според касатора, СРС не се е произнесъл по молбата на касатора за възобновяване на производството по делото във фазата на съдебното следствие. Това е довело до нарушаване на правото на жалбоподателя да участва лично в процеса, да организира защитата си, и по съществуто си представлявало отказ от правосъдие. Моли решението на въззивния съд да бъде отменено, а делото да бъде върнато за разглеждане от друг състав на СРС. В условията на евентуалност, жалбоподателят моли оспореното решение да бъде отменено като неправилно, като излага доводи, че въззивната инстанция погрешно е приела, че нормата на чл. 137а, ал.2 от ЗДвП не била приложима. Твърди, че успешно е доказал с амбулаторен лист наличието на заболяване, за което било противопоказно кожата му да има контакт изкуствени материали, включително с

колан при управление на МПС. Касаторът навежда още, че СРС неправилно е кредитирал показанията на свидетелите по делото като безпротиворечиви, като оспорва тяхната възможност визуално да установят, че той не е бил с поставен обезопасителен колан. Претендира разноски.

Ответникът – началник на 03 сектор „Административно обслужване“ в ОПП – СДВР, в представени по делото писмени бележки оспорва касационната жалба като неоснователна и необоснована. Посочва, че както в изготвения АУАН, така и в издаденото НП са описани нарушенията и обстоятелствата, времето и мястото, при които същото е извършено. Счита, че е посочена правилната квалификация на нарушенията, която съответства на установеното от фактическа страна. Смята, че изложените обстоятелства са напълно достатъчни за наказаното лице, за да може да разбере в цялост извършеното административно нарушение и да организира адекватно защитата си. Счита издаденият АУАН за редовен, като с оглед на това смята, че в случая е приложима законовата презумпция, съдържаща се в чл.189, ал. 2 от ЗДвП. Излага доводи, че е налице административното нарушение на правилата за движение по пътищата, извършено от жалбоподателя, което е доказано по безспорен начин. Моли жалбата да бъде оставена без уважение, а решението на СРС и процесното НП – да бъдат оставени в сила като законосъобразни. Претендира разноски и прави възражение за прекомерност по отношение на претендираните от жалбоподателя разноски.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба, като счита решението на СРС за правилно и не смята, че са налице касационни основания за отмяна на същото.

В правомощията на касационния съд е да се произнесе по основателността на жалбата, както и да провери служебно допустимостта и действителността на решението и неговото съответствие с материалния закон според установените фактически обстоятелства /арг. чл. 218 във вр. с чл. 220 от АПК/.

От събраните по делото писмени и гласни доказателства, преценени поотделно и взети в тяхната съвкупност, доводите на страните и посочените касационни основания в жалбата, Административен съд София - град, VI-ти касационен състав, прие за установено следното: касационната жалба е подадена в рамките на преклузивния срок за оспорване, от процесуално легитимиран субект, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

В оспореното решение въззивният съд правилно и въз основа на събраните доказателства е установил фактическата обстановка, като е приел, че с НП на П. Х. Н. е наложена глоба, в размер на 50 лева, за това, че на 09.04.2025г., около 19:35ч. в [населено място] по [улица]управлява лек автомобил „А. А6“ с рег. [рег.номер на МПС] , посока на движение от [населено място] към АМ „Т.“, без поставен обезопасителен колан, с какъвто е оборудван автомобила и водачът е сам в МПС – нарушение на чл.137а, ал.1 от ЗДвП. НП е издадено въз основа на АУАН серия ГА №3981154/09.04.2025 г.

Приобщена по делото е административнонаказателната преписка /АНП/ по издаване на обжалваното НП и приложени към жалбата писмени доказателства – амбулаторен лист за преглед на П. Х. Н. №25153D062D85 от 02.06.2025 г., според който е констатиран наличие на уртикариален обрив с различна големина по врата и гърдите и посочени противоположения за носене на стегнати дрехи, груби и изкуствени материи, ортопедични колани и колан при управление на МПС.

Разпитани по делото са свидетелите Е. В. С. – актосъставител и С. Д. С. – присъствал при установяване на нарушенията и съставяне на акта, според които на 09.04.2025г. по време на дежурството си правили обход на маршрута и в около 19:30 часа се движили по [улица].

Забелязали лек автомобил „А. А6“, което се движило посока от [населено място] към АМ „Т.“, водачът на което не бил поставен обезопасителен колан по време на управлението, с какъвто било оборудвано МПС. Първоначално се движили след автомобила, а след това се изравнили успоредно с него и имали добра видимост, като отново видели, че водачът е без обезопасителен колан. Спрели го с подаване на звуков и светлинен сигнал и на място за констатираното нарушение му съставили АУАН. Няма т спомен за възражения от страна на водача, както и за обстоятелства, които да налагат да е без обезопасителен колан.

С обжалваното решение Софийски районен съд е потвърдил наказателното постановление. За да постанови този резултат, съдът е приел, че АУАН и НП са издадени от материално компетентни лица по смисъла на закона и че съдържат всички изискуеми реквизити, като при издаването им не са допуснати съществени процесуални нарушения.

Решението на районния съд е валидно, допустимо и правилно.

При постановяването му не са допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила. Съдът обективно, пълно и всеотранно е изследвал фактите по делото, за което е събрал в пълен обем относимите по делото доказателства, които правилно е анализирал. Настоящата съдебна инстанция споделя извода на състава на СРС, че оспореното НП е издадено при изяснена фактическа обстановка и доказано авторство на деянието, което обосновава и наложените с него на жалбоподателката административни наказания.

В хода на административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, водещи до ограничаване на правото на защита на нарушителя. Административнонаказателното производство е проведено законосъобразно, при съобразяване с изискванията на ЗАНН. Описаната в АУАН и издаденото въз основа на него наказателно постановление фактическа обстановка е правилно отразена, нарушената материалноправна норма е посочена точно, нарушението е словесно правилно индивидуализирано и отговаря на установената фактическата обстановка, както в АУАН, така и в наказателното постановление. АУАН и наказателното постановление съдържат всички задължителни реквизити. Фактическото описание на нарушението отговаря на изискванията на чл. 42, т. 4 и чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН. В тях ясно и точно са конкретизирани обстоятелствата, относими към всички признаци от обективната страна на санкционните състави на чл. 183, ал. 4, т. 7 от ЗДвП.

Оплакването на касатора, че СРС неправилно е кредитирал показанията на свидетелите по делото като безпротиворечиви, не може да бъде възприето като основателно от настоящия състав. Приетите по делото гласни доказателства са в съответствие с останалия доказателствен материал по делото, като не възникват съмнения по отношение на тяхната достоверност и обективност.

Разпоредбата на чл. 137а, ал. 1 от ЗДвП вменява задължение на водачите и пътниците в моторни превозни средства от категории М1, М2, М3 и N1, N2 и N3, когато са в движение, да използват обезопасителните колани, с които моторните превозни средства са оборудвани. Санкцията за неизпълнение на това задължение е предвидена в чл. 183, ал. 4, т. 7, пр. 1 от ЗДвП. Възраженията на касатора за липса на нарушение са неоснователни. Според хипотезата на чл. 137а, ал. 2, т. 2 от ЗДвП освободени от задължението за ползване на обезопасителен колан са лицата, чието физическо състояние не позволява неговото използване. За физическо състояние, което не позволява на лице – водач на МПС, да използва обезопасителен колан, следва да се приеме само състояние, при което поради обективни причини (стоящи извън субективните възприятия и желания на лицето) е невъзможно да се постави колан или поставянето на такъв би застрашило здравословното му състояние. СРС правилно е приел, че не може да се прецени здравословното състояние на жалбоподателя към датата на извършването на нарушението, тъй като представеният от него амбулаторен лист № 25153D062D85 е от 02.06.2025г., което е около два

месеца след установяване на нарушението. Издаването на амбулаторен лист толкова време след датата на нарушението създава основателни съмнения за снабдяване с този амбулаторен лист само за целите на производството по оспорване на НП, а също така не позволява да се прецени състоянието на Н. към датата на извършването на нарушението. Без да е изяснено дали здравословното състояние на жалбоподателя не му е позволявало да управлява МПС с поставен обезопасителен колан към процесната дата, не може да се заключи, че е приложимо изключението, предвидено в разпоредбата на чл. 137а, ал. 2, т. 2 ЗДвП, както и че е успешно оборена презумпцията, съдържаща се в чл.189, ал. 2 от ЗДвП.

Съдът намира, че санкционната норма /в действащата ѝ редакция към момента на извършването на нарушението/ е приложена правилно, наложената санкция е във фиксиран размер, поради което на административнонаказващия орган не е предоставено правото да преценява размера. Предвид императивната забрана на чл. 189з от ЗДвП разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН е неприложима в случая.

Неоснователно се явява оплакването на жалбоподателя, че СРС е допуснал съществено нарушение на процесуалните правила, като не е разгледал молбата му за възобновяване на производството по делото във фазата на съдебното следствие. Касаторът твърди, че това го е препятствало да организира защитата си и да участва лично в процеса, защото не е могъл да присъства на проведеното на 24.09.2025 г. заседание поради заболяване. Съгласно разпоредбата на чл. 139, ал. 1 АПК, съдът отлага делото, ако страната и пълномощникът ѝ не могат да се явят поради препятствие, което страната не може да отстрани. В случая не са представени доказателства, че и пълномощникът на жалбоподателя не е могъл да се яви на проведеното на 24.09.2025 г. заседание пред СРС. Следователно, даването на ход на делото без тяхното участие не съставлява съществено нарушение на процесуалните правила и не представлява основание за отмяна на оспорения съдебен акт.

С оглед горните съображения, оплакванията в касационната жалба са неоснователни. Наказателното постановление е законосъобразно. Решението на СРС е правилно и следва да бъде потвърдено.

При този изход на спора на ответника се дължи юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 63д, ал. 3 от ЗАНН, във вр. с чл. 78, ал. 8 от ГПК, във вр. с чл. 37 от ЗПП, във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в размер на 130 лева / 66,47 евро за касационната инстанция.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. първо от АПК Административен съд София - град, VI-ти касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА срещу решение 3505 / 29.09.2025 г., постановено по АНД № 9396/ 2025 г. по описа на Софийския районен съд, 3 състав.

ОСЪЖДА П. Х. Н., с ЕГН [ЕГН], да заплати на Столичната дирекция на вътрешните работи сумата от 130 (сто и тридесет) лева / 66,47 (шестдесет и шест евро и четиридесет и седем еврацента) за юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.